مقالاتی که در این صفحه منتشر می‌شود، از مهم‌ترین منابع خارجی درباره مجموعه موضوعات مرتبط با ایران یا مهم جهان گزینش شده است. هدف اصلی از انتشار این مقالات، ارائه مستقیم و بی‌واسطه مهم‌ترین تحلیل‌ها در حوزه‌های راهبردی به تحلیلگران فارسی‌زبان است. کاملا روشن است که تحلیل‌های مندرج در این مقالات موضع روزنامه «وطن امروز» نیست. شاید در بسیاری از موارد «وطن امروز» دیدگاهی اساسا متفاوت داشته باشد و حتی در بقیه صفحات روزنامه به نقد آنها بپردازد.
همچنین بدیهی است در برخی از این مقالات رسانه برای رسیدن به نتایج دلخواه خود و عملیات روانی روی مخاطب هدف، تعمدا اطلاعات غلط و تحلیل‌های جهت‌دار گنجانده است.
مطالعه مستمر این مقالات این امکان را به خواننده خواهد داد با ذهنیت‌های راهبردی غرب درباره ایران یا دیگر تحولات مهم جهان آشنا شود.

جزئیات محرمانه از چارچوب لوزان

THE BROOKINGS INSTITUTE

تحقیق و توسعه‌ای محدود شرکت خواهد داشت.»
چنین محدودیت‌هایی، مانع از آن می‌شود که ایران در طول ۱۰ سال اول این توافق، فرایند عملکرد سانتریفیوژهای پیشرفته‌اش به اطمینان کامل دست یابد و به این ترتیب ایران فاقد پس از این مدت امکان تحقیق و توسعه بیشتر در این حوزه و استفاده عملیاتی از این دستگاه‌های کارآمدتر را خواهد داشت. این قدکشیت همچنین تصریح می‌کند «پس از ۱۰ سال، ایران از برنامه غنی‌سازی و تحقیق و توسعه غنی‌سازی که برای آژانس تبیین کرده است، تبعیت خواهد کرد». همه طرف‌های پروتکل الحاقی ملزم هستند چنین برنامه‌ای را ارائه کنند. اگرچه برنامه تهران مبتنی بر ظرفیت‌های فزاینده و نیازهای مفروض این کشور خواهد بود و رسما درباره آن با ۵+۱ توافق نخواهد شد اما به نظر می‌رسد از قبل احتمالا یک تفاهم دوجانبه درباره مولفه‌های اساسی چنین برنامه‌ای وجود دارد که اطمینان می‌دهد زمانی که محدودیت‌های مشخص بر برنامه غنی‌سازی ایران پس از ۱۰ سال برداشته می‌شود، ظرفیت غنی‌سازی ایران با یک روند سنجیده و قابل پیش‌بینی رشد خواهد داشت.
به نظر می‌رسد درباره «روند حل اختلاف‌نظرها» نیز که در قدکشیت به آن اشاره شده، توافق شده اما این موضوع هنوز علنی نشده است. یک سازوکار قابل اجرا - یعنی سازوکاری که - به نقل تضمین دهد یک به چند طرف این معامله نمی‌تواند مانعا مانع بازرسی‌ها شوند- این اطمینان را ایجاد خواهد کرد که این توافق به شکلی صادقانه اجرا خواهد شد.
چارچوب لوزان مشخص می‌کند که عباس عراقچی، معاون وزیر امور خارجه ایران در مصاحبه تلویزیونی ۲۵ مه شرح داد چنان محدود است که پیشتر به یک طنز شباهت دارد. در مثالی که عراقچی می‌زند، بازرس آژانس چشم‌بسته به مرکزی برده می‌شود که روی همه چیز پوشیده شده است، به نحوی که او نمی‌تواند چیزی را ببیند.
پس از آن چشم‌بند برداشته می‌شود و بازرس اجازه می‌یابد با یک دستمال نمونه‌برداری محیطی انجام دهد و بعد دوباره چشم‌بسته تا بیرون مرکز مشاهده می‌شود.
آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، مشخصا چنین روندی را برای رسیدن به حد راستی‌آزمایی، ناکافی می‌بیند. در این میان رهبر معظم ایران موضع گیری‌های علنی دارد که به نظر می‌رسد با راه‌حل‌هایی که قبلا در مذاکرات روی آنها کار شده است، تناقض دارد.
از جمله این اظهارات، لزوم لغو فوری تحریم‌هاست که با آنچه ایران در بیانیه مشترک با اتحادیه اروپایی با آن توافق کرده و در این بیانیه ثبت شده است، تفاوت دارد.
در این بیانیه آمده است تحریم‌ها همزمان با اینکه آژانس گواهی دهد ایران به تعهدات هسته‌ای اصلی‌اش عمل کرده است، کاهش می‌یابد. معاملعو که در لوزان توافق شد، آنچه ایران باید انجام دهد تا موجب کاهش تحریم‌ها شود، شامل حذف سانتریفیوژهای اضافی و انتقال آنها به انبارهای نظارت‌شده، برداشتن بخش اساسی راکتور اراک، کاهش ذخیره اورانیوم غنی‌شده به ۳۰۰ کیلوگرم، تغییر کاربری فردو و برداشتن گام‌های توافق‌شده برای رسیدگی به نگرانی‌های موجود از فعالیت‌های گذشته ایران است که گمان می‌رود با ساخت تسلیحات هسته‌ای ارتباط داشته است.
از این رو ایرانی‌ها با چالش نزدیک کردن آنچه قبلا با آن توافق کرده‌اند و اظهارات رهبر معظم‌مواجه هستند.
یکی از راه‌هایی که آنها از آزمودنش، اشاره به این نکته است که کاهش تحریم‌ها به دنبال اجرای تعهدات هسته‌ای اساسی ایران صورت می‌گیرد اما این تعهدات برای یک که گمان می‌رود به ساخت تسلیحات هسته‌ای مربوط هستند که همه تحریم‌ها باید به محض حصول توافق جامع یا مدت کوتاهی پس از آن «اعمال‌شان متوقف شود» (این فرمولی است که آنها ترجیح می‌دهند) بی‌تردید موجب رسیدن به بن‌بست می‌شود.
آیت‌الله خامنه‌ای همچنین علنا گفته است بازرسان آژانس اجازه دسترسی به مراکز نظامی ایران را نخواهند داشت اما مذاکره‌کنندگان ایرانی آژانه‌اند مفاد پروتکل الحاقی را تأیید کردند که براساس آن ایران متعهد است به آژانس امکان دسترسی به هر نقطه‌ای را بدهد که از نظر رعایت مفاد توافق، مرتبط با - اگرچه غیرنظامی، خواه نظامی - تردیدهایی وجود دارد.
مذاکره‌کنندگان ایرانی برای تحقق این خواسته نامعمکن خود، از رویه‌های «دسترسی مدیریت‌شده» صحبت می‌کنند -که در پروتکل الحاقی مطرح شده است تا از اسرار موجه اعضا که به تعهداتشان در برابر ان‌پی‌تی ارتباط ندارد، محافظت شود- و می‌گویند این روند سه‌گانه تضمین خواهد کرد که این توافق به شکلی صادقانه اجرا خواهد شد.
چارچوب لوزان مشخص می‌کند که این صورت گیرد- تعمدا قابل توجهی با خصوصی درباره آنها توافق شده است- میزانیی المپیکش را برای کار بر روی توافق جامع مفصل در مدت باقی‌مانده ایجاد کرد.
با این حال عزمی که در روزهای پایانی در لوزان حاصل شد، پایدار نمانده است.
بارغم ملاقات‌های مکرر در سطوح وزرا، مسؤولان سیاسی و کارشناسان -ایران و آمریکا و ایران و ۵+۱- پیشرفت کافی از دوم آوریل حاصل نشده است. این در حالی است که تا پایان مهلت مذاکرات مدت کمی باقی مانده است. علنی که پایان بازی را شدیدا سخت می‌کند، یکسری اظهارنظرهای علنی آیت‌الله خامنه‌ای، رهبر معظم و دیگر مقامات ارشد آیت‌الله که به نظر می‌رسد با راه‌حل‌هایی که قبلا در مذاکرات روی آنها کار شده است، تناقض دارد.
اتحادیه اروپایی با آن توافق کرده و در این بیانیه ثبت شده است، تفاوت دارد.
در این بیانیه آمده است تحریم‌ها همزمان با اینکه آژانس گواهی دهد ایران به تعهدات هسته‌ای اصلی‌اش عمل کرده است، کاهش می‌یابد. معاملعو که در لوزان توافق شد، آنچه ایران باید انجام دهد تا موجب کاهش تحریم‌ها شود، شامل حذف سانتریفیوژهای اضافی و انتقال آنها به انبارهای نظارت‌شده، برداشتن بخش اساسی راکتور اراک، کاهش ذخیره اورانیوم غنی‌شده به ۳۰۰ کیلوگرم، تغییر کاربری فردو و برداشتن گام‌های توافق‌شده برای رسیدگی به نگرانی‌های موجود از فعالیت‌های گذشته ایران است که گمان می‌رود با ساخت تسلیحات هسته‌ای ارتباط داشته است.
از این رو ایرانی‌ها با چالش نزدیک کردن آنچه قبلا با آن توافق کرده‌اند و اظهارات رهبر معظم‌مواجه هستند.
یکی از راه‌هایی که آنها از آزمودنش، اشاره به این نکته است که کاهش تحریم‌ها به دنبال اجرای تعهدات هسته‌ای اساسی ایران صورت می‌گیرد اما این تعهدات برای یک که گمان می‌رود به ساخت تسلیحات هسته‌ای مربوط هستند که همه تحریم‌ها باید به محض حصول توافق جامع یا مدت کوتاهی پس از آن «اعمال‌شان متوقف شود» (این فرمولی است که آنها ترجیح می‌دهند) بی‌تردید موجب رسیدن به بن‌بست می‌شود.
آیت‌الله خامنه‌ای همچنین علنا گفته است بازرسان آژانس اجازه دسترسی به مراکز نظامی ایران را نخواهند داشت اما مذاکره‌کنندگان ایرانی آژانه‌اند مفاد پروتکل الحاقی را تأیید کردند که براساس آن ایران متعهد است به آژانس امکان دسترسی به هر نقطه‌ای را بدهد که از نظر رعایت مفاد توافق، مرتبط با - اگرچه غیرنظامی، خواه نظامی - تردیدهایی وجود دارد.
مذاکره‌کنندگان ایرانی برای تحقق این خواسته نامعمکن خود، از رویه‌های «دسترسی مدیریت‌شده» صحبت می‌کنند -که در پروتکل الحاقی مطرح شده است تا از اسرار موجه اعضا که به تعهداتشان در برابر ان‌پی‌تی ارتباط ندارد، محافظت شود- و می‌گویند این روند سه‌گانه تضمین خواهد کرد که این توافق به شکلی صادقانه اجرا خواهد شد.
چارچوب لوزان مشخص می‌کند که عباس عراقچی، معاون وزیر امور خارجه ایران در مصاحبه تلویزیونی ۲۵ مه شرح داد چنان محدود است که پیشتر به یک طنز شباهت دارد. در مثالی که عراقچی می‌زند، بازرس آژانس چشم‌بسته به مرکزی برده می‌شود که روی همه چیز پوشیده شده است، به نحوی که او نمی‌تواند چیزی را ببیند.
پس از آن چشم‌بند برداشته می‌شود و بازرس اجازه می‌یابد با یک دستمال نمونه‌برداری محیطی انجام دهد و بعد دوباره چشم‌بسته تا بیرون مرکز مشاهده می‌شود.
آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، مشخصا چنین روندی را برای رسیدن به حد راستی‌آزمایی، ناکافی می‌بیند. در این میان رهبر معظم ایران موضع گیری‌های علنی دارد که به نظر می‌رسد با راه‌حل‌هایی که قبلا در مذاکرات روی آنها کار شده است، تناقض دارد.
از جمله این اظهارات، لزوم لغو فوری تحریم‌هاست که با آنچه ایران در بیانیه مشترک با